

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

Ὁ Αἴσωπος μᾶς λέγει πιαστῆκαν ὅτ' ἀ μάλ' ἰδὲ
Γιὰ ὠμορφαίς καὶ χάρι, ῥωδὶα μὲ τῆ μηλιὰ.

Ἐχώθηκε κ' ἡ βάτος νὰ μάθῃ τὸ γυαλί,
Κι' ἀντὶ νὰ ταῖς χωρίσῃ παινέθηκε κι' αὐτῆ.

Συμπάθειο, ὅτου Αἰσώπου τὸ λάθος δὲν βασίω
Κι' ἂν εἶναι γιὰ μιὰ βάτο, τὸ λέγω τὸ σωστό.

Χλωμὰ ἔχει τὰ λουλούδια ἡ βάτος καὶ κεντᾶ
Ἐκεῖνον ποῦ θελήσει νὰ πᾶν ἐκεῖ κοντά.

Ἄλλὰ πῶς δὲν μ' ἀρέσει δὲν εἰμωρῶ νὰ πῶ,
Γιατὶ τὴν παρομοιάζω μὲ κᾶτι π' ἀγαπῶ:

Μ' ἐκείναις ταῖς κοπέλαις ἀπὸ ταῖς τωριναῖς,
Ποῦ ὠμορφαῖς δὲν εἶναι ἀλλὰ πολὺ ζυπναῖς.

Δοκίμασες κομμάτι νὰ ταῖς εἰρωνευθῆς;
Καθόλου δὲν κακῶνουν—σὲ τιμωροῦν εὐθύς

Μ' ἓνα καὶ μόνο λόγο πολὺ πειρακτικὸ
Ποῦ κάμνει κι' ἀπ' τῆ βάτο χειρότερο κακὸ.

ΕΥΑ.

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ.

Ὁ θνήσκων ἄνθρωπος εἶνε ἀερόστατον ἀπορ-
ρίπτων τὸ ἔρμα του.

Ὁ αὐλικός, καθὼς ὁ γάτος, προσκολλᾶται εἰς
τὸν οἶκον, ὄχι εἰς τὸ πρόσωπον.

Τὸ χρῆμα εἶνε καλὸς ὑπηρέτης, ἀλλὰ κακὸς
κύριος.

Τὴν πείραν τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελοῦσι μᾶλλον
αἱ διαψευθεῖσαι ἐλπίδες ἢ αἱ κτηθεῖσαι γνώσεις.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ποδιὰ τῆς Αὐτοκράτειρας.

Ἐπιτροπὴ βερολιναίων κυριῶν προσέφερον εἰς τὴν
αὐτοκράτειραν Βικτωρίαν Αὐγούσταν ποδιὰν λευκὴν
μεταξίνην, ἐφ' ἧς εἶνε λεπτότατα κεντημένα τὰ ὑπό-
ματα τῶν πέντε αὐτῆς ἀρρένων τέκνων.

Ἡ ποδεχομένη τὴν ἐπιτροπὴν ἡ Αὐτοκράτειρα εἶπε:
— Τὸ δῶρον τὸ ὁποῖον μοῦ δίδετε εἶνε πολὺ τιμη-
τικόν· ἀποδεικνύειτῃ ἐμπιστοσύνην ἣν ἔχετε πρὸς
ἐμέ, διότι ἡ ποδιὰ ὑπῆρξε ἀνάκαθεν τὸ σύμβολον τῆς
ἀληθοῦς γερμανίδος οἰκοκυρᾶς.

Ζωσθεῖσα δ' αὐθωρεῖ τὴν ποδιὰν προσέθηκεν:

— Ὁ σύζυγός μου ἐπίθυμει νὰ φορῶ πάντοτε πο-
διὰν καὶ παρέχετε εἰς αὐτὸν τόσην εὐχαρίστησιν διὰ
τοῦ δώρου σας ὅσην καὶ εἰς ἐμέ.

Δύο ἐπισημότητες.

Τὸ ἐξῆς χαριέστατον ἀνέκδοτον περὶ τῆς ἄρτι

ἀποθανούσης ἐν Παρισίοις πεφημισμένης αἰδοῦ ἄσμα-
των Βικτωρίνης Δεμαὶ διηγούνται αἱ ἑφημερίδες:

Φίλος τις τοῦ Ῥενάν θέλων νὰ παράσχῃ εἰς τὸν
κλεινὸν φιλόσοφον τέρψιν, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπολαύ-
σῃ, μὴ δυνάμενος νὰ μεταβῆ εἰς τὸ ὠδικὸν καφενεῖον
ὅπου ἔψαλλεν ἡ Δεμαὶ, παρεκάλεσε γνωστὸν γάλλον
συγγραφεὰ νὰ καλέσῃ ταύτην εἰς τὸν οἶκόν του ὅπως
συγγευματίσῃ μετὰ τοῦ Ῥενάν.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Βίου τοῦ Ἰησοῦ ἅμα εἶδεν
εἰσερχομένην τὴν καλλιτέχνηδα ἠγέρθη καὶ πλησιάζ-
ων αὐτὴν μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆ προσηθείας καὶ
ἀβρότητος λέγει:

— Κυρία μου, δυστυχῶς δὲν πηγαίνω εἰς τὰ
καφέ σαντάν, ἀλλὰ θὰ ἦμαι πολὺ εὐτυχῆς νὰ
σᾶς ἀκούσω ἐδῶ, διότι ἤκουσα πολλάκις νὰ γίνεταί
λόγος διὰ σᾶς.

— Καὶ ἐγώ, κύριε Ῥενάν, ἀπαντᾷ ἡ Δεμαὶ μὴ
θέλουσα νὰ ὑστερήσῃ κατὰ τὴν προσήθειαν, καὶ ἐγὼ
ἤκουσα πολλάκις νὰ γίνεταί λόγος διὰ σᾶς.

Ὁ Γονδινὲ καὶ ὁ θυρωρὸς του.

Ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν γάλλος συγγραφεὺς Γον-
δινὲ ἦτο ἀνὴρ μελιχλιώτατος τοὺς τρόπους, ἐφέρετο
δὲ προσηθέστατα πρὸς πάντας τοὺς πρωτοπείρους ἐρ-
γάτας τῆς γραφίδος, ὅσοι ἤρχοντο νὰ ζητήσωσι τὰς
συμβουλάς του. Ἐγνωεῖται ὅτι ἡ ἀδιακρισία ἐκείνων
ἐνεθαρρύνετο ἐκ τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ καὶ πολλάκις
ἵνα κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ ὥρας ἡσυχίας πρὸς ἐργασίαν
ἠναγκάζετο νὰ κλείῃ τὴν θύραν.

Ἡμέραν τινὰ ἐν τούτοις, μεθ' ὅλας τὰς ρητὰς
παραγγελίας ἃς ἔδωκεν εἰς τὸν θυρωρὸν, εἰσάγει οὗ-
τος κυρίαν λογιωτάτην, ἧτις ἦτο ἡ ἐνοχλητικωτάτη
διὰ τὸν Γονδινὲ ἐπίσκεψις.

Ἀφοῦ τέλος ἀπηλλάγη αὐτῆς, κράζει τὸν θυρωρὸν:

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἀφήσῃς κἀνενα ν' ἀναβῆ;
— Κύριε, ψιθυρίζει συγκεχυμένως ὁ θυρωρὸς, δὲν
ἄφησα παρὰ μόνον τὴν κυρία...

— Ἰσα, ἴσα δὲ τὴν κυρίαν! Καὶ διατί αὐτὴ ἡ
ἐξαίρεσις;

— Μὰ βλέπετε αὐτὴ δὲν εἶνε ὅπως οἱ ἄλλοι...
Θὰ σᾶς φανερώσω τὴν ἀλήθειαν... Μοῦ δίνει ὅποτε
ἔρχεται εἴκοσι φράγκα γιὰ νὰ τὴν ἀφήσω... καὶ εἶμαι
οἰκογενειάρχης...

— Τότε ἀλλάζει, ἀποκρίνεται ὁ Γονδινὲ, βαθεῶς
συγκινηθεὶς, ἀφινὲ τὴν ν' ἀναβαίῃ ὅποτε ἔρχεται
δὲν θέλω νὰ σὲ ζημιώσω.

Ἡ ὠραιότερα μουσική.

Ἡρώτησέ τις τὸν διάσημον γάλλον μελοποιὸν
Ἄνδρ, ποῖα μουσική ἤρρεσκεν εἰς αὐτὸν περισσότερον.

— Ἡ ὠραιότερα γιὰ μένα μουσική, ἀπῆντησεν,
εἶνε τὸ φρού-φρού μεταξωτοῦ φορέματος εἰς τὴ σκάλα
τοῦ σπιτιοῦ μου!

Σκέψις ὑποδηματοκαθαριστοῦ.

— Τί καλὰ θάταν, μωρὲ Γιάννη, νᾶχαν οἱ ἀθρώ-
ποι τέσσερα ποδάρια!..

— Γιὰτί, μωρὲ Μανώλη;

— Νά, βλάκα!.. τότες θὰ παίρναμε μιὰ δεκάρα
λουῆτρο....